

TE GAST BIJ JAN NEELEN

Op 16 november waren ze 50 jaar getrouwd. Een huis vol bloemen en kaarten. Het is tenslotte ook niet zo maar een trouwdag. Een trouwdag samen met de zuster van zijn vrouw en haar man. Allebei in het gouden huwelijk gestapt. Gelijktijdig passeerden ze deze fraaie grens.

Maar hoe bestaat het een Assendelver die de 50 huwelijksjaren voor elkaar krijgt. Dan moet je toch karakter hebben, niet dan! Wat zeggen die postzegels nou eigenlijk, sprak zijn vrouw na 50 jaar. Het zijn toch allemaal dooie dingetjes! Hoe moet onze arme Jan nu verder na deze verheugende informatie van zijn vrouw. Maar wij vanuit de Posthoorn zullen hem ondersteunen, hij zal het nodig hebben.

Vroeger, toen Jan nog zijn rayon in Krommenie en Assendelft bij Pa Post had, kwam hij na het werk thuis en zette zich even aan het postzegelen. Een heerlijke ontspanning! En nu is in Utrecht ook het

laatste kantoor (aan de Neude) gesloten. Een stuk vaderlandse geschiedenis is geschreven. Het is over dankzij de computers. In Duitsland sluiten de kantoren ook. Andere bedrijven komen als paddenstoelen uit de grond. Mogelijk gaat het Belgische postlandschap ook spoedig veranderen. In Engeland zie je nog veel traditionele postkantoren, maar hoe lang nog!

Grappig aan huize Neelen is dat er veel gehakketakt wordt met veel humor erdoorheen. Dat zorgt dat je je zorgen een beetje opzij kunt zetten. Want een optimistische kijk op het leven is Jan niet vreemd en dat brengt je een stukje verder in de wereld om ons heen.

In 1952 begon Jan met postzegelen. Hij liep met post op de Vlusch en passeerde het huis van Jan Kriek, onze oud- voorzitter. Dat betekende een klein oponthoud.

Zoals het aanbieden van aangetekende stukken uit België met een rijtje mooie postzegels erop. Jan Kriek was een klein handelaartje en een groot verzamelaar. Er kwamen zo zegels uit België die Jan even later op de verenigingsavond terug zag. Zo ontstond het idee om een abonnement op België te nemen.

En zo begon het. Tien jaar lang was Jan ertussen uit gegaan, om daarna weer op de Posthoorn neer te strijken. Toen was hij gauw de pineut, want de secties van Pakvis moesten overgenomen worden en zo ging het achter elkaar door. Vanaf 1988 verzorgt Jan de rondzendingen.

Ook een beetje jubileumachtig moment. Want in 2013 doet hij dat 25 jaar. Het is toch een bijdrage aan de vereniging. Ondertussen zwaait Jan regelmatig vanaf zijn 6^e verdieping in Krommenie naar de dalende langs vliegende vliegtuigen richting de Polderbaan, want zo dicht gaan ze voorbij. Maar hinder heb je er niet van. Het is een prachtig gezicht. Overigens is het uitzicht richting Noordzeekanaal en IJmuiden indrukwekkend! Naar het westen kijkend zie je overal het silhouet van de duinen.

Thuis is Jan zich niet alleen op België gaan richten. Zijn belangstelling gaat wereldwijd. Maar vooral Zweden, Canada en het voormalige Oostblok. Nederland doet hem niet zo veel.

De dubbeltjesboeken zijn ook voor Jan een bron van inspiratie. Niet meer die overvraging in waardes van jaren terug, maar gewoon lekker struinen met een stuiver. Mooi toch!

Jan scoort graag een kaveltje bij de Hollandse in Alkmaar. Een vertrouwd adres. De rest komt binnen via onze eigen veilingen. Er is

altijd wat te scoren. Maar Roemenie ging op de laatste avond toch te duur naar zijn zin van de hand.

De Zaanstreek was van oudsher een rood gebied, waardoor je makkelijk aan Oostblokzegels kon komen. Maar de laatste jaren is het Oostblok wat minder te vinden in onze club. Dit terwijl er toch onder onze leden veel zouden moeten zijn die Oostblok hebben. Jan behoort tot de trouwe aanwezigen op onze verenigingsavonden, weer of geen weer, hij verlaat de Kleine Beer met pincet en stuiverboeken.

De grappen en grollen op de verenigingsavonden zijn niet van de lucht. Jan Kluft mag dan goed van de tongriem gesneden zijn, Jan Neelen doet er niet voor onder en zo staan ze quitte.

Jan ontmoet geen oud collega's op de postzegelavonden, maar langs de weg worden her en der praatjes gemaakt.

Vroeger werd de AOW met een maandelijkse brief begeleid. De oudjes in het bejaardenhuis in Assendelft herinneren zich allemaal nog dat Jan de goednieuwsbrenger was van de maandelijkse AOW storting. En zo groeide zijn populariteit tot het AOW systeem ging veranderen. Nu komt er slechts een keer per jaar een brief.

Wij hopen dat Jan en zijn vrouw nog lang en veel met elkaar overhoop mogen liggen, het doet de mens goed.

TJ

